

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom
„KOROŠKI SLOVENEK“
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.
Rokopisi se naj pošljajo na naslov:
Pol. in gosp. društvo
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

List
za politiko, gospodarstvo
in prosveto

izhaja vsako sredo.

Stane četrletno: 1 šiling.
celoletno: 4 šilinge.

Za Jugoslavijo
četrletno: Din. 25.—
celoletno: Din. 100.—

Pozamezna številka 10 grošev.

Leto VII.

Dunaj, 21. decembra 1927.

Št. 51.

Vesel Božič

želi vsem naročnikom in čitateljem
uredništvo in upravnštvo.

V šoli bethlehemske.

Skrivnostna, nedoumljiva, nedopovedljiva so pota božja. In v očeh tega sveta nezapopadljive, nerazumljive, na površni videz celo protirazumne so metode božjega svetovnega vladarstva, obsegajočega vse narode vseh časov in krajev. Cisto drugačne so metode božjega režima ljubezni in pravice kakor so metode vseh političnih režimov pred Kristusovim rojstvom in večine režimov po rojstvu Kristusa, ko jim je sam Lucifer učitelj in voditelj. Brezmejno in brezobzirno stremenje po moči in nadvladi, po bogastvu in zunanem sijaju, brezsrčno preziranje in izkoriščanje in tlačanje vsega, kar je ubogo, majhno, neznanost, slabotno — to so značilna načela, v katerih se vjemajo vse posvetne vladavine. Po teh načelih so vladali mogočni faraoni stari Egipt, po istih principih se je povzpiral po kroni svetovnega vladarstva bogati, razkošni Babilon in predkrščanski Rim. Po ravno teh načelih so si skušali prisvojiti blestečo krono zemeljskega kraljevstva veliki Aleksander Macedonski in Cezar, častihlepni Rimljan in njegov naslednik Avgustus, ki se je pustil proglašati za nič manj kakor za boga vseh milijonov rimskih državljanov in tlačanov. Pa ne samo stari, ampak tudi srednji in novi vek nam pričata, da še ni izumrla politična šola Luciferjeva. Tudi še v srednjem in še bolj v novem veku vstajajo države, vladavine, režimi, državniki, knezi, kralji in cesarji, ki jim je edini politični in življenski problem, kako priti do premoči, nadvlade vsesplošnega priznanja in uveljavljanja, do materijelnega bogastva in zunanega sijaja.

In kaj je bila nadvse krvava in kruta svetovna vojna drugega, nego boj za politično in gospodarsko premoč?

Pa ne samo politična zgodovina, ampak tudi vpogled v razvoj vsega socialnega in ekonomskega življenja vseh, in še posebno naših časov, nam razodeva iste metode in ista načela. Kapitalizem na eni in razredni boj na drugi strani, strankarske borbe v naših parlamentih, gospodarski boj med poedinci in ekonomskimi, industrijskimi podjetji — ali niso vse to izrazi enega in istega hlepenja in stremjenja po zunanji veljavi in veličini?

Da, po vsem druge so metode in poti tega sveta, nego so metode in poti Božje...

Čujte zvoniti zvonove božične! V Bethlehem nas kličejo, v ondotno politično, socialno in ekonomsko šolo. V ginljivo bornem hlevu leži v jaslice položeno na mrzli slami skrivnostno dete devišk matere, ponižne dekle Gospodovo iz nekdanjega mogočnega kraljevske rodbine Davidove. Ta čudoviti otrok bethlehemske nam hoče biti učitelj življenskih načel, ki so naravnost obratne od principov in naukov življenske šole luciferijanske.

Pa ne z lepodonečo frazo, z vznešeno besedo nas uči, marveč z impozantnostjo svojega vzgleda. On, ki je Najvišji, Najmogočnejši, ki ga veliki videc Izaija ves navdušen opeva kot Močnega, Svetega, Neumrljivega, na kojega ramah sloni vekovito vladarstvo, On stopi v ta svet v najnižjih, najprimitivnejših okoliščinah, kakor otrok zadnjega proletarca. I ta kraljevski otrok raste v vsej neznanosti v bethlehemskega zavetišča, v egiptovskem prognanstvu, v nazareški samotni in čaka celih 30 let. In ko se razodene svetu kot veliki čudodelec in mogočni odrešenik in ga hoče navdušena množica proglašati za kralja, zbeži v gorovje. In ko mu kliče jeruzalemsko ljudstvo „Hozana“, se skrije v templju in se pokaže šele, ko ista množica kriči svoj uničujoči „Križaj ga!“ In junaško in odločno stopa od nižine do nižine do smrti na križu in do velikonočnega groba.

In vendar je ravno v tem konsekvantnem ponižanju samega sebe, v tem neumornem iskanju nizkosti, ubošva, neznanosti, zaničevanja skrivnost kraljevske veličine bethlehemskega deteta. Vendar se klanjata nebo in zemlja neskončnemu božanstvu v skromni človeški podobici in posodici in poje angelski kor svoj „gloria“

nad proletarskoubogo rojstno votlino v bethlehemske okolici. In vendar je on, ki beži pred zemeljsko kraljevsko krono, ponujeno mu v puščavi, že od vekomaj proglašen za kralja vesoljstva. In križ, nekdanje znamenje sramote in poniženja, postane znamenje časti in povišanja, velikonočni grob pa vir življenja in vstajenja.

Kristus ponižani in ponižni je vzrastel do nedosegljive veličine, ki se ji bodo vpogibala vekomaj kolena vseh, ki so v nebesih, na zemlji in pod zemljo. Izginili pa so s površja zemlje in razpadli v prah stari Egipt z mogočnimi faraoni, razkošni Babilon in bogati predkrščanski Rim. Izginili in razpadli v prah so vsi mogočnejši tega sveta in vsa njihova dela.

To je temeljni nauk politične, socialne in ekonomske šole bethlehemske, da je podlaga vsej veličini ponižnost in ubošvo, da pa je brezobzirno stremenje po moči in zunanem sijaju, po brezmejnem povišanju neizogibna pot do uničenja in ponižanja. In samo tisti, ki se ravno po življenskem principu tako sijajno uresničenem v vzgledu Kristusovem, bo hodil pota do svoje prave, vekotrajne veličine.

Veselite se torej vsi, ki ste borni, majhni, ponižani, slabotni in neznanstni, veselite se svojega božanskega pobratima bethlehemskega! Pridite vsi, ki ste obteženi, tlačeni, prezirani, zaničevani, pridite v šolo bethlehemske! Z zaupanjem pristopite k jaslicam, da vas navdahne dete bethlehemske s svojim duhom in s svojo močjo, v koji boste zamogli prenašati križ ponižanja, brez katerega ni poti do povišanja.

Pa tudi vi, ki ste bogati in močni, vi politični, gospodarski mogočnjaki, stopite ponižno kakor trije modri k jaslicam, da ponižani pred najbolj ponižanim spoznate pravo ceno in mero svoje moči in svojega bogastva!

Kot ena družina zbrana v šoli bethlehemske v blaženi, tihi in sveti noči bomo zaslužili v čem je prava sreča naša in našega ljudstva. In ko se bomo v luči svetonočne zvezde čutili vsi kot brate in sestre božjega Sina, kot sinove enega očeta, bomo obenem začeli umevati in slutiti, kaj in kje je prava demokracija in pristni neizkvarjeni socializem.

PODLISTEK

Reberški Ožbej:

Kapelški punt.

(Nadaljevanje.)

„Mene kar ne tiščite naprej, sem že tako počrnjen dovolj pri gosposki kakor kakšen zamorec.“

„Te že Pauer opere, da boš zopet bel,“ podraži ga Pavlič.

„Pa me bo dolgo umival,“ zasmeje se Vegl in natoči v velike kupice vina, ki ga je postavil Kocel ravnokar na mizo. Trčili so si in nazdravili.

„Ostane pri tem,“ rečejo kmetje, ko so si prvičkrat privezali z dobrim požirkom dušo, „da boš ti, Vegl, naš vodja.“

„Dobro, saj grem rad, da povem komisarju, kar mu gre, sedaj pa je treba še devet drugih mož. Mislim, ključarja že morata iti, tedaj ti, Sadovnik in Pavlič, kajne?“

„Seve, seve,“ pritrdijo vsi.

„Tedaj trije smo že, ali kje je ostalih sedem?“

Sedaj so postali pivci vsi tihi, kajti z gosposko nobeden ni imel rad opravkov, posebno pa so se bali komisarja Pauerja kakor hudiča križa.

„Kaj pa s teboj, Miklav France iz Lepena, ti imaš dober jezik.“

„E, moj jezik je okoren,“ brani se imenovani, v resnici pa ga je bilo strah, posebno kaj bi k temu rekla njegova žena.

„Ti moraš iti in vidva Štefan in Pasterk iz Bele, tedaj nas je šest.“

„Midva imava predaleč,“ ugovarjata nazadnje imenovana kmeta, „pa prave obleke tudi nimava.“

„Če bosta pa hotela v nebesa, pa ne bo predaleč, glej jih strahopetneže,“ pravi samozavestno Vegl. „Za božjo stvar se mora vse pretrpeti.“

In pritrdili so kmetje in zopet dvignili kozarce, da porabijo Veglovo razpokošenje še za en bokal, ki ga je dal tudi takoj prinesiti.

„Tedaj šest, še štirje manjkajo,“ pravi Vegl. „Aha, glej ga, tam v kotu se stiska, čakaj, ptiček, moj sosed Vrtnik, ti mi ne uideš.“

„Pusti le ob strani,“ brani se imenovani.

„Seve, seve, misliš, ker stanuje pri tebi flegar, se moraš izmuzniti; toda iz tega ne bo nič, ti moraš z mano.“

„Do pa drugi,“ zglasijo se že izbrani, „ti boš vsaj več korajže imel in znaš že bolj z gosposkimi govoriti.“

„Tedaj sedem,“ šteje Vegl in moli še tri prste leve roke kvišku.

„E, kaj bomo dolgo premišljevali in ugrabili,“ meni nazadnje Vegl, „Avprih iz Lepena ter Lipš in Jurjovc iz Remšenika bodo še šli.“

Ni bilo ugovora, ker ti so vedeli, da se Veglu ustavlja nomeni ravnolotilo kakor metati hob ob steno.

„Tedaj deset nas je,“ pravi Vegl ter pogleda zadovoljno po zbranih možeh, „na to pa pijmo; korajža velja!“

In dobro je prišel vsem ta poziv ter odzvali so se mu urno in krepko, tako, da je moral Kocel skočiti zopet v klet.

„Kdo pa gre iz trga?“ vpraša sedaj Vrtnik, želeč si, da pride v njih družbo kak vplivnejši mož.

„To naj odloče trški sodnik,“ meni Vegl, „sicer pa ne dolgo premišljeval; kajti kdo bo drugi kakor pa Kocelj in Tinči.“

„O, to pa že ne,“ ugovarja Kocelj, ki postavi poln bokal na mizo in piha na vso sapo, „saj vidiš, da sem že star; pa naduho imam.“

„A glej ga, junaka, vino pa znaš nositi iz kleti; kdor ni z nami, je proti nam,“ izjavi oblastno Vegl.

Kocelj se popraska za ušesi; saj stvar ni tako lahka — gosposki se noče zameriti, a dobrih pivcev bitudi ne izgubil rad. „Pa bi mogoče Boštej šel,“ predlaga Kocelj.

„Ti si starejši, pa tudi prvi svetovalec, to kaj zaleže, kar ti rečeš,“ povzdiguje ga Vegl.

„Seve, Kocelj je mož na mestu,“ pritrdijo mu vsi kmetje, upajoč, da se še tudi tu najde kaka prilika za bokal boljšega.

(Dalje sledi.)

POLITIČNI PREGLED

Uradniško vprašanje se bliža zaenkrat tako polagoma svojemu zaključku. Finančni odbor je pretekli teden razpravljal o vladnem predlogu k uradniškemu zakonu in ga sprejel z važnimi spremembami. Uradniki dobe še pred božičem petino plače kot prispevek in doklade za večglave uradniške družine se zvišajo. Že letošnji prispevek bo stal 8,5 milijona šilingov davčnega denarja, prihodnje leto pa 34 milijonov. Uradniki vendar vedno še niso zadovoljni. Zahtevali so spremembe, in sicer splošno povišanje plač za 6% ali pa še v decembru pol mesečne plače, isto naj velja za pogodbenike, najnižja plača sme znašati 170 S na mesec tudi za vojake, zmanjšanje razlike med staro in novo upokoenci in revizija krajevnih razredov. — Dela v proračunskem odboru le počasi napredujejo, zato bo težko spraviti že letos zvezni proračun pod streho. Na njegovo mesto pridejo zaenkrat večmesečne dvanajstine. — Zato pa gre delo finančnega odbora koroškega deželne zbornice tem hitreje naprej. Izdatki so se doslej znižali za 1,5 milijona S, a kljub temu je še 2 milijona primanjkljaja. Če se zviša davek na avtomobile in pivo in vpelje davek na električno moč, ostane še vedno en milijon primanjkljaja. Kakor se sliši, bo proračun sprejet še letos.

Nemško-italijanski spor. Že nekaj časa so se v Rimu vršila med zastopniki nemškega in italijanskega zunanjega ministrstva in ministrstva za narodno gospodarstvo pogajanja za poravnavo sporov, ki so nastali spriču različnega tolmačenja italijansko-nemške trgovinske pogodbe. Italija je izdala v zadnjem času razne zakone, ki omejujejo uvoz izdelkov v Italijo v svrhu zaščite domačih izdelkov. Nemčija zastopa stališče, da je italijanska vlada z zaščitnimi zakoni kršila trgovinsko pogodbo, ki predvideva enako postopanje za italijanske in nemške izdelke. Italija pa tega noče priznati. Sedanja pogajanja niso dovedla do sporazuma in bo spor najbrže predložen posebnemu razsodišču, kakor ga predvideva pogodba za takšne slučaje.

Zaključek decemberskega zasedanja v Ženevi. Dne 12. t. m. se je zaključilo 48. zasedanje Sveta Društva narodov. Vse delegacije so zapustile Ženevo. Na konferenci novinarjev je izjavil poljski zunanji minister, da je odločitev Sveta v poljsko-litovskem sporu za obe stranki zadovoljiva. Vojno stanje med obema državama se je ukinilo in so se določile podlage za pogajanja, čijih cilj je vpostavitve rednih odnošajev. Tudi nemški zunanji minister se je o uspehu zasedanja povoljno izrazil. Nerešena pa je še italijansko-francoska napetost. Chamberlain je pripravljen za posredovanje na podlagi nekega Mussolinijevega pisma, v katerem pravi, da je za skupno konferenco, na kateri bi se razgovarjali o spornih vprašanjih, pa tudi vprašanje narodnih manjšin v Italiji se bo dalo rešiti na način, s katerim bo zadovoljno tudi Društvo narodov. Mussolini se posebno zavzema za romanski blok, pri tem pa stavlja pogoje Franciji: Francija mora priznati, da je Italija država, ki je najbolj interesirana na Balkanu in na Jadranu. Francija mora izpremeniti svojo politiko na teh ozemljih. Prenehati mora podpirati protitalijansko politiko v Jugoslaviji. Vprašanje italijanskih prebivalcev v Tunisu se mora urediti ter ustaviti protifašistična gonja.

DOMAČE NOVICE

Položnice za vplačilo naročnine priložimo prihodnji številki, na kar opozarjamo naše cenj. naročnike že danes.

Z dežele. Odkar se davki s cele Koroške plačujejo v Celovec, mora vladati ondi na davkarji precejšen nered. Kmet dobi v začetku leta plačilni nalog od zemljiškega davka, hišno razrednega davka in občinskih doklad, koliko ima plačati za celo leto. Odplačuje v kvartalnih in ko plača še za zadnje četrtletje, se oddahne, češ, za to leto sem vendar vse plačal. Pa kot blisk iz jasnega neba prinese poštni sel proti koncu leta še en plačilni nalog, iz katerega se razvidi, da tirja davčni urad še en zaostanek in poleg tega zaračunjene zamudne obresti. Gospodar primerja poštno spremnico o že plačanih zneskih v teku leta, sešteva in primerja

skupno vsoto plačilnemu nalogu in vidi, da se vjema vse do zadnjega groša, da je za tekoče leto vse poravnal. Ima sitnosti in pota, stroške s poštino, predno se stvar razjasni. Seveda mu ni namišljenega zaostanka plačati, ako more dokazati črno na belem, da je svojo davčno dolžnost pošteno izpolnil, a gorje tistemu, ki je potrdila in pobotnice izgubil ali kam zametkal. Brez usmiljenja mora plačati dvakrat. Zato, gospodarji, skrbno spravljajte vse davčne pobotnice, da se v slučaju, da davkarja zahteva še enkrat, morete izkazati, da ste že plačali. Dogodi se tudi pomota, da kdo že leta dolgo plačuje davek na prometno blago od zemljišča, ki sploh ni imel v najemu. Pomotoma se je njemu vračunalo, dočim tisti, ki zemljišče obdeluje in uživa, ne plača nič, temveč je lepo tiho in se v pest smeje, češ, naj le plačajo drugi namesto mene. Zgodilo se je celo, da je dobil davkoplačevalec seznam davkov za tekoče leto in v dobro mu je bil vpisan znesek, ki ga dotični sploh še plačal ni. Najbrže je kdo drug plačal, a vpisalo se je pomotoma njemu. Seveda bo dotični vesel, da mu je treba manj plačati. A pomotoma bodo od oškodovanega tirjali toliko več. Vse to povzroča mnogo nepotrebnih pisarij in jeze, predno se stvar pojasni. Te nerednosti so posledice tega, ker se je plačevanje davkov iz cele dežele centraliziralo v Celovec in so uradniki ondi preobloženi z delom, dočim res ne vemo, čemu po deželi še obstojajo davkarje, če nimajo nič več opravka s strankami. Ravno tako se mora kmet vedno jeziti s kmetsko bolniško blagajno. Tudi ondi se pripeti, da zahtevajo znesek za posla po dvakrat, akoravno ima poštno potrdilo, da je znesek že davno poslal. In če je recept izgubil, ne pomaga nič, plačati mora še enkrat. A najlepše je pač to, če je kdo posla ob začetku leta odpustil, ga blagajni takoj postavno odjavil — a na veliko začudenje dobi plačilni nalog, toliko in toliko šilingov je plačati za posla, ki že leto dni ni več v službi pri njem! A kmet ima v roki „Abmeldezettel“ bolniške blagajne, ki potrjuje, da je posla res odslovil. To vzbuja pri nekaterih jezo, pri drugih veselost, a daje nam tudi nekoliko vpogled v uradovanje.

Pred poroto je stala 20letna Antonija Rami iz Labudske doline, zanemarljeno, duševno prisotno, rafinirano in lažnivo dekle, ki se udaja že od 16. leta prostituciji in ki je znalo izbornu odgovarjati na stavljen vprašanja. Obtožba pravi, da je šla Rami 7. avgusta 1927 v Wölling v Labudski dolini k svoji materi in jo prosila za prenočišče, ker mora iti prihodnji dan za delodajalca v Šmarjeto pri Volšberku. Po večerji sta se vlegli obe v isti sobi k počitku. Ko je opazila, da mati spi, je vstala in jo začela pretepiti z dvema krepelcema po glavi. Mati se je takoj zbudila in jo prosila, naj jo vsaj pusti pri življenju. Nato jo je za lase potegnila iz postelje in jo naprej pretepala z oklestki, pokleknila na onesveščeno, ji strgala srajco s telesa in jo davila. Ko je mislila, da je mati mrtva, je šla in pobasala vso njeno imovino v kovčeg in jo skrila na raznih krajih v okolici. Medtem se je zbudil štiriletni otrok, ki je spal v isti sobi, in začel jokati. 6letna žena je hotela k otroku, a je pri tem padla čez stopnice na prosto, kjer so jo zjutraj našli. Rami je bila že prihodnje jutro aretirana in odvedena v zapor. Obtoženka je sicer priznala, da je mater tepla, vendar pa ne sama. Govorila je o nekem ljubčku, ki jo je nagovoril in prisilil, da bi mater umorila in tako prišla do njenega premoženja. Med razpravo so ji dokazali, da njen ljubček, kakor ga opisuje ona, sploh ne obstoja. Tudi drugače se je večkrat zapletla v protislovja. Bila je že večkrat predkaznovana. Porotniki so jo spoznali z vsemi glasovi za krivo. Nato je bila obsojena vsled poskusnega umora matere na 15letno ječo. — Dne 13. t. m. so imeli porotniki soditi o Francu Maleju v Selah-Zvrhni Kot, ki je ponarejal bankovce po 100 S, kar pa se mu ni posebno posrečilo in je bil prijet. Zadeva nam je že znana. Bankovec si je izposodil, papir, svinčnike, črnilo itd. nakupil v Borovljah in delal cele dneve. Prvi bankovec se mu ni posrečil, drugi pa ga je izdal in preprečil nadaljno ponarejanje. V Borovljah ga ni mogel vnovčiti, ker je Marija Šmid spoznala, da je bankovec ponarejen, in ga ovadila orožništvu, zato pa v Celovcu, kjer ga je srečno spravil v tuje roke. Na dnevni red je prišlo tudi, da je družina Mak med jugoslovansko zasedbo ropala pri Nemcih in da je bil Janez Mak

pri umoru orožnika Črešnika soudeležen, kar so celovski listi debelo tiskali. Franc Male je dobil eno leto zavora, vsi drugi soobtoženi pa so bili oproščeni.

Dobrla vas. (Razstava.) Gospodinjstvo-kuharski tečaj sloven. soc. zveze v Dobrli vasi, ki se vrši v društvenih prostorih od 6. nov. in bo trajal do 3. jan., priredi na Novo leto razstavo kuharskih izdelkov in nekaj predmetov gospodinjstvo ročnega dela. Razstava se otvori po prvi božji službi ob osmih in se zaključi ob petih zvečer. Medtem časom se bodo predmeti tudi prodajali in prodani se oddajo še le ob koncu razstave. Obiskovalcem razstave bo nudil tečaj za razvedrilo veselo enodejanko „Čašica kave“. Čisti dobiček bo v podporo tečaju. Ker je to prvi slovenski tečaj na Koroškem, prihitite od blizu in daleč, da si ogledate našo kuharsko umetnost in ob enem prepričate, da smo tudi mi Slovenci zmožni naprednega dela! Na gotovo svidenje kliče vodstvo tečaja!

Žepni koledarček za leto 1928 Koroške deželne zavarovalnice proti požaru je priložen današnji številki. 137

Dobrla vas. (Tečaj.) Kakor smo že poročali, se sedaj vrši tukaj pri nas gospodinjstvo-kuharski tečaj, ki ga vodi gđc. Hartmanova, doma iz Libuč pri Pliberku. Toda prehitro so nam potekali dnevi šesttedenskega tečaja, zato smo pa tečaj spremenili v dvomesečni tečaj. Dolgo smo se obotavljali od začetka, ali bo sploh mogoče tečaj prirediti, a glej, sedaj smo ga še le podaljšali, kar pač priča, da se je gđc. Hartmanova dobro uživala v naše razmere. Že sedaj izrekamo gđc. Hartmanovi: „Iskrena hvala vam za vašo naporno delo pri naših dekletah in Bog daj, da obrodi tisočeri sad.“ Drugim društvom pa svetujemo, da se obrnejo svoji k svojim. Tudi mi Slovenci smo zmožni naprednega, to nam priča naš prvi tečaj.

Gorje. (Razno.) Pokopali smo dolgoletnega Čebrovega hlapca in Komatovega očeta, ki zapušča ženo in petero nedoraslih otrok. Skoraj mesec pozneje pa je nas zapustil nenadoma Komatov brat Anton Švenar, pd. Larč; z njim smo izgubili moža pravičnega, značajnega, enega izmed ljudi starega nepokvarjenega kova! Tudi ob delavnikih je hodil, kljub močni bolehnosti, k sv. maši, ker je ljubil svojo duhovno mater sv. cerkev; ljubil pa je tudi svojo telesno mater, ker je ljubil njen jezik! Vsem: svetila jim večna luč! — Hudournik je napravil našim kmetom občutno škodo; ponekod so zasute njive in travniki z debelo plastjo peska. — Dobili smo priljubljene Mohorjeve knjige in ljudje jih s slastjo berejo — ampak? ... kako dolgo bodo ostale — cele — nestrgane? Morda še do prihodnjega pusta? Prvo premijo bi zaslužili tisti, ki bi stuhtal zdravilo našim ljudem božjim, da bi vendar enkrat začeli shranjevati dragocene in koristne knjige tako, da bi tudi naši zanamci uživali sad trudapolnega dela naših kulturnih delavcev! Mar ni res, da še vedno radi prebiramo prejšnje Mohorjeve knjige? Tudi naši zanamci bodo radi pogledali v knjige, ki jih dobivamo mi! Vsaka hiša naj ima eno omaro za knjige, do katere naj bi ne imeli dostopa otroci, katerih prva skrb je: uničiti in pomazati vse, kar je celega in lepega! — Nekje sem bral to-le: Od besede do dela se mnogo predela, od besede do dejanja se mnogo sanja. To bo veljalo za marsikoga — žalibog! Poslušajte in ravnajte se rajši po besedah hrvaškega pesnika Rikarda Kataliniča, ki se glasijo: Prazne čaše, srca puna, manje riječi, više čina, tad će biti opet sretna lijena naša domovina! Zlasti drugo kitico si zapomnimo!

Bistrica v Rožu. (Razno.) Deželna vlada je razpustila društvo „Siedlungs-Baugenossenschaft“. To društvo oz. zadruga je imela namen, svojim članom zidati hišice, zakar si je nakupila že tudi nekaj zemljišč. Primanjkovalo pa ji je potrebnih sredstev, zaradi česar ni mogla obratovati. — Občinski tajnik Šimer je bil svoje službe razrešen vsled neklih denarnih manipulacij.

Celovec. (Razno.) Vestov skedenj v Žrelcu je 11. t. m. pogorel. Komaj je bil ta ogenj pogašen, je začelo goreti gospodarsko poslopje pd. Klibica pri Št. Tomažu pri Celovcu. Tukaj pa so ognjegasci slabo našli, kajti posestnik sam in sosedi niso pustili gasiti, četudi so bila sosedna poslopja v nevarnosti. — Stavka Knohovih delavcev je končana. Cele 4 tedne je trajala. Uspeh: ženskam se mezda

zviša za 12, moškimi, ki imajo do 65 g na uro, za 8, in vsem ostalim delavcem za 7 odstotkov, 4 delavci se odpustijo, z delavci se sklence posebna mezdna in delovna pogodba in nov obratni svet se voli v treh tednih. — Železnica se že pripravlja za tujski promet v prihodnjem letu. Skozi Koroško bo vozilo več novih mednarodnih brzovlakov, in sicer Dunaj—Benetke (z Dunaja ob 15., v Celovec ob 22., v Beljak ob 23. in nazaj iz Beljaka ob 6.55); D-vlak Solnograd—Gastein bo vozil do Beljaka in z direktnimi vozovi v Prago (v Beljak bo prišel okrog 22. ure, iz Beljaka odpelje okrog 7.); drugi brzovlak Solnograd—Beljak (v Beljak ob 13.52, iz Beljaka ob 14.15) bo imel zvezo z Monakovem in naprej z osebnim vlakom s Kölnom z direktnim vozom in Turska železnica dobi še en poseben osebni vlak. Za dobre železniške zveze, ki so za tujski promet velike važnosti, bo poskrbljeno. — Učiteljem so bili imenovani: Karl Steiner za Grabštanj, Viktor Gatti za St. Janž v Rožu; učiteljicam: Frančiška Warmuth za Glinje, Ema Mička za Strmec. — Pri posestniku Keršu v Lečni gori je tat vlomil v hišo in znosil na prosto omare, skrinje in kovčke ter je ukradel iz njih vrednosti za 362 šilingov. Vso žensko obleko pa je pustil. — V Dobrli vasi pa je ukradel posestniku Ujcu nekdo lovsko puško, ki je vredna 100 S. — Dne 10. t. m. so našli na Koroškem 6774 podpiranih brezposelnih, od prejšnjega tedna za 663 več. — Lesni delavec Primož Užnik v Trnjah je svojo mater, ki ga rada pije, oklofotal in jo vrgel pred vrata. Dobil je en mesec zapora. — Puškar Lorenc Fister v Medborovnici se je pijan stpel s svojim očetom, ga nekoliko opraskal in povrhu še enkrat udaril po hrbtu. Pet tednov zapora. — Italijanski bankovci po 25 lir izgube za 31. decembra svojo veljavo, bankovce po 5 in 10 lir pa je mogoče zamenjati še do 30. junija 1928.

Marija na Zili. (Smrt.) Tudi pri nas bela žena posebno starim ljudem neprizanaša. Odvedla nam je 76 let starega Janeza Mikla, pd. Heharja v Dolah v kraljestvo Vsemogočnega. Lepo število pogrebcev ga je spremljalo dne 3. decembra na mrtvaški dom. Bil je v svojem življenju jako marljiv in štedljiv. Ker je služil v svojih mladih letih tudi pri vojaki, se je v starosti vedno rad pogovarjal o vojaščini in tudi današnje razmere med Slovenci so ga zelo zanimalo. Vajen je bil stari Heharjev oče po tudi brodarstva in je nešteto krat v svojem življenju premeril Dravo in prevažal delavce, ki hodijo služiti svoj kruh v celulozno tovarno v sv. Magdalen. Naj mu bo Bog milostljiv in naj počiva v miru!

Dr. Otmar Purtscher umrl. Nepričakovano dohaja vest, da je umrl dne 12. t. m. po dolgi mučni bolezni spreviden znani očesni zdravnik v Celovcu, dr. Otmar Purtscher. Tisoče in tisoče bolnikov, ki jih je on kot zvest in požrtvovalen zdravnik otel oslepelosti, pa tudi vse zdravnike, prijatelje in častilce je zadela tužna vest v srce. Dr. Purtscher je bil rodom Nemec s Tirolske. Nastanil se je leta 1880 kot zdravnik za oči v Celovcu. Po njegovi zaslugi se je ustanovil v bolnici posebni oddelek za očesne bolezni. Tudi dom za slepce je nastal po njegovi ideji. Vsakemu zdravniku in vsakemu bolniku, ki je prišel z njim v dotiko, bo ostal mož visoke rasti, duhovit in blagega srca, nepozabljen. Slovenec je bil pri njemu ravno tako oskrbljen kot vsak drugi. Zato je bil čislán kot očesni zdravnik in kot človek ne samo pri svojih rojakih, temveč tudi daleč doli po slovenskem jugu. Naj počiva v miru!

DRUŠTVENI VESTNIK

Šmihel nad Pliberkom. Naše izobraževalno društvo naznanja, da se na sv. večer vrši v društveni sobi božični sestanek.

Kotmara vas. V nedeljo dne 11. t. m. je uprizorilo naše izobr. društvo „Gorjanci“ nad vse lepo uspelo igro „Za pravdo in srce“, katere vloge so posamezni igralci izvrstno rešili. Žal, da nimamo zadostnega prostora za pravilno kretanje igralcev, kar ovira igralce pri nastopu. Kakor smo izvedeli, se igra ponovi na dan sv. Treh kraljev, in opozarjamo že zdaj občinstvo, da si ogleda to lepo igro. Le naprej, fantje in dekleta, in ne ozirajte se na razna natolcevanja z gotove strani!

Dobrli vas. (Igra.) Dne 11. dec. je uprizorilo naše izobraževalno društvo lepo igro v pe-

tih dejanjih „Roza Jelodvorska“. Dvorana je bila nabito polna, ker so bili gledalci uverjeni, da bodo igralci lepo rešili svoje vloge, kar se je tudi v resnici zgodilo. Prihiteli so od blizu in daleč, da si ogledajo to lepo igro, ki nam kaže, kako resničen je blagoslov četrte božje zapovedi in kako ga postane vsak deležen, kdor jo spolnjuje. Da si jo bodo še mogli drugi ogledati, ki so bili 11. XII. zadržani, povemo že sedaj, da se bo ta lepa igra ponovila, in sicer začetku posta. Za božični večer, t. j. 24. XII. ob osmih zvečer pa priredi naše društvo božični večer z lepo igro „Na Betlehemskih poljanah“. Če hočete toraj lepo s Cerkvijo obhajati božič, tedaj pridite in ogledajte si jo ter napolnite vaša srca z božičnim duhom.

ŽENSKI VESTNIK

Božični dnevi.

V božičnih dnevih mora biti hiša snažna. Božični večer gre oče okrog hiše in moli. Hišo in dvor poskropi z blagoslovljeno vodo. Mati spremlja očeta. V roki drži posodo z žerjavico. Na žerjavici je špajk, smolova jagoda in kadilo potrošeno.

Na sveti večer žari v marsikateri hiši posebno v poslopjih bogatinov tisočkrat pozdravljeno ljubo, božično drevesce v zlatu in lučkah.

Pesnica mati Elizabeta poklanja slovenskemu ljudstvu več božičnih pesmi z naslovom: „Božični cvetovi“ v knjigi: „Cvetje na poti življenja“...

Knjiga je jako priporočljiva, tudi kot božično darilo. Naroča se: Uršulinski samostan v Ljubljani.

V božični noči gredo večinoma vsi ljudje k polnočnici.

Pevci in pevke, ki poiete v božičnih dnevih na koru in pri božičnih slavnostih, pridite te dni polnoštevilno in vžgite s petjem, ki privre iz globočine srca, ljubezen vzvišeno v srcih ljudstva, ki bo razširjala mir po širni zemlji...

Ko pridejo ljudje od polnočnice domu, opostavi mati v Rožni dolini posodo s pečenimi belimi in krvavimi klobasami na mizo. S slastnim užitkom se okrepčajo ljudje. Po jedi se podajo vsi k počitku...

Kjer bivajo dobri ljudje, je v božičnih dnevih povsod prijetno.

Marsikateri dom krasijo v tem času še krizanteme.

Kot deklet sem v božičnih dnevih z drugimi dekletami okrasila oltarje v cerkvi s krizantemami in z bršljanom (Epheu). Če se deno cvetke v posodo, ne sme biti voda znotraj. Voda zmrzne, lepa posoda počiva...

Ko sem bila še mala deklica, sem bivala s sestrico, ki je umrla kot 17letna bela lilija, v planinski vasi, v župnišču pri jako vzornih vzgojiteljih, pri stricu in teti. Predno smo šli k polnočnici, so nam prinesli teta božično darilo. Enkrat sva dobile vsaka jako lepo kapo na glavo in toplo obuvale. Kos jabolčnega štruklja in pol škodelice toplega vina vsa zaužile in šli smo k polnočnici...

V uršulinskem samostanu v Celovcu je kraljeval v božičnih dnevih še prav posebno svečan mir v srcih gojenk. Samostanske sestre so storile vse, da bi nam pripravile v teh dneh prav prijeten dom čistega veselja.

Pri častitih šolskih sestrah v Mariboru je bilo v božičnih dnevih izvanredno lepo še prav posebno za pevke. Pri vseh slavnostih smo prepevale, bile smo povabljenе... V dar smo sprejele vedno večji zavitek izvrstnega peciva. Ko so se veselili otroci otroškega vrteca okrog božičnega drevesa, smo razveselile tudi otroška srca s petjem.

Božični večer leta 1919 so se zbrale dekleta dekliške zveze, pod zastavo Marijino v občini P. v društveni sobi. Matere deklet so bile pričujoče. Božično drevesce se je lesketalo v lučkah, na vejicah in mizi je bilo nekaj darov. Dekleta so deklamirala božične pesmi od matere Elizabete, voščile voditelju prijetne božične dneve, zapele pesmi, použile v prijetni družbi čaj in pecivo. Voščilo in zahvalo smo podarile hvaležnih src tudi naši najljubši osebi na svetu, materi... Šle smo potem k polnočnici...

Razkropljene smo zdaj po raznih občinah. Leni K., hči veleposestnika, je zdaj jako srečna usmiljena sestra v Pijevem zavodu, Štajersko, v Bruck ob Muri, kot učiteljica gluhone-

mih. Leni P. je umrla kot usmiljena sestra. Njena najmlajša sestra poučuje kot učiteljica otroke. Lucija je odšla v samostan, da skrbi kot samostanska sestra z vso ljubeznijo za blagor bližnjega. Roza je skrbna žena v šentiljski župniji v svojem rojstnem kraju. Druge zopet so postale vzorne zakonske matere. Nekatere so pa ostale doma pri svojih starših, da jim lajšajo težave življenja...

Delajmo narodu s svojim zglednim življenjem čast... Bodimo angeli miru svojemu ljudstvu...

Vsem družinam želi prav prijetne božične dneve iz dna duše
Mati.

ZA NAŠO DECO

Danilo Gorinšek:

Božič.

Visok sneg je ležal nad zemljo in kar venomer je padalo belo iz nebes kot da je vse pretenka snežna odeja za premrto zemljo. Ob tistih časih hodi sam Bog po zemlji, danes kot kralj, jutri kot meščan, pojutrnjem kot berač. In blaguje in kaznuje.

Še vedno je padalo belo iz nebes. Bojanček gleda skozi okno mrzle sobe v beli dan in solze mu padajo kot svetli biseri iz oči, padajo tako težko, da se prebudi bolna mati, ki leži, vsa blede in žalostna v obraz, v postelji in moli: Daj nam naš vsakdanji kruh. „Kaj jočeš?“ vpraša. „Božič je in...“ Poslednje mu ni šlo iz ust. Zajokal je spet. Pa se je zgodilo, da je potrkal tedaj na duri sam Bog, preoblečen v berača. Potrka in prosi koščka kruha. „Nimava“, de Bojanček, in spet mu lijo gorke solze po obrazu. Berač stopi v sobo in zagleda bolno mater. „Nimava ničesar, dobri mož, danes je Božič, mati nimajo niti kruha, niti drevesca, niti denarja“, pravi Bojanček. Nato berač: „Ti si dober dečko, tvoja solza bodi blagoslovljena!“ in je odšel. Bojanček gleda začudeno za njim, utrne si solzo, ki mu visi na bledem licu, pa drži biser v roki. Prav in blišajoč biser. Gleda, gleda, naposled pa zbeži za beračem, in ga — ne najde. Biser proda, kupi zdravil in kruha in mesa za svojo mamico in odhiti ves srečen domov. Ko pokaže vse materi, mu rosi iz same sreče solza iz očesa — spet biser. Tedaj ve, kdo je bil berač.

Njima naproti stanuje bogatih roditeljev sin Mirko. Čim je ta izvedel za vse to, je sklenil, da bo ponovil Bojančkove besede, ko bo prišel tudi k njemu berač. Resnično potrka kmalu nato nekdo na vrata. Zlobni Mirko si namoči oči z vodo in odklene duri. „Prosim koščka kruha“, de berač, ki ni bil nikdo drugi kot sam Bog. Mirko si razmaže vodne kapljice na oči, da bi berač mislil, da joče, in pravi: „Nimamo nič, mamica so bolni, pa nimajo niti oni kruha, niti denarja!“ Bog pa mu je videl v črno dušo, pa je vseeno rekel: „Tvoja solza bodi blagoslovljena, dečko!“ In odide. Mirko, ves srečen, da bo bogat, gleda v dim, da bi se zasolzil, tišči obraz v ostre in pekoče tekočine; oči se mu zarose, toda biserjev ni in noče biti. Ves razjaren steče za beračem, pa ga ne najde. Išče po vsi okolici, ne najde pa nikogar. Naposled odhiti k Bojančku, očita, da laže, da to ni bil Bog, temveč običajen potepuh-berač. Bojanček ga okara, da ne sme tako govoriti. Toda Mirko je zloben v svojem srcu in peklenška misel mu prešine glavo.

Ko se poslavlja od Bojančka, mu podstavi nogo, da se prevrne; ko se Bojančku prisvetli kajo solzice-biseri, jih pograbi Mirko in zbeži. Beži, beži po ledenogladki cesti in pade. Mimo njega pa pride ta hip berač, ki ga je bil poprej prosil kruha, pa ga vzdigne. Popelje ga domov v posteljo, kjer obleži potem ves bolan, dolgo, dolgo časa. Ko ga mamica skrbno motri, se ji izpove; pri tem opazi solze v njenih blagih očeh. Mirko se ne more več premagati, skrije obraz v blazino in zaihti. Iz zglavja pa padajo biseri. Berača ni več in Mirko ve, da je bil — sam Bog.

Dve kolednici za dan nedolžnih otročičev.

I.

Šip, šan, šan,
za eno klobaso
in za krap!

(Železna Kapla.)

II.

Šip, šan!

Bog daj vam sreče in zdravja,
da bi bili veseli kot ptičice v gozdu,
zdravi kot ribice v vodi,
močni kot medved v gori,
da bi imeli toliko otročičev,
kolikor ima ta vejica vršičev.

(Borovlje.)

V sveti noči.

Spisal Ksaver Meško.

Le kam bi šel vasovat letos na sveti večer? Ali — kakor vsako leto — na vedno mi drage koroške župnije? K Mariji na Zili, v tisto staro, znamenito cerkev z njenimi bogatimi umetninami in blagimi verniki, ki so jo vsako leto v sveti noči popolnoma napolnili; obsežni presbiterij je bil pri polnočnici vsakikrat poln otrok z zardelimi lici in z živo sevajočimi, svetonočno radostnimi očmi, kar je dajalo skrivnostni ponočni slovesnosti poseben čar in mladostno toploto. Na Štajerskem pogrešam v cerkvi otrok. — Ali v veliko proštijško katedralo tinjsko, slikovito kipečo pod nebo na hribu nad Dravo? — Ali na nasprotni strani Drave v skromno, a ljubko svetišče v idiličnih Apačah visoko gori pod Obirjem, na prelazu med Podjuno in Rožem? A ljudje, verni in blagi, so že Rožani, po govorici in telesni lepoti; še na Zili brž nisem imel tako nadarjenih in tako lepih otrok v šoli in cerkvi — v Apačah so ostali in klečali v cerkvi tik okoli oltarja, res angelčki.

Prijetne in tople bodo v žgoči letošnji zimi te romarske poti ob nehko-božajočih spominih.

In kam pojdem še vasovat v tej najlepši, najskrivnostnejši noči?

Po posvečenih potih bom poromal — kakor že lepo vrsto let v vsaki sveti noči — pred jaslice Gospodove v betlehemijski hlev. Poromal bom v spominih spet po tisti lepi, polagoma navkrebar gor v mesto Davidovo se vzpenjajoči cesti, ki smo se po njej peljali toplega, začetnoseptembarskega večera v letu 1910. Arabski vozniki so — pričakujoči pač tem obilnejšo nagrado — z rezkimi, skoraj divjimi vzkriki priganjali konje, da so morali vso pot, tudi navzgor, brzo in neutrudno teči — usmiljenja z živino takle arabski voznik ne pozna. Vmes so nam z dolgim bičem kazali kako znamenitost ob poti, na primer Kubbet-Rahil, grob Rahelin. S prodirnimi vzkriki voznikov se je mešalo prijetno ubrano vingljanje kraguljčkov na konjski opremi. Izpod kopit konj in izpod koles voz so se dvigale valoveče plasti prahu, da smo časih povsem tonili v njem. Gori proti Betlehemu ga je bilo manj. In okolica nas je, čim bolj smo se bližali mestu, gledala in pozdravljala stem bolj prijaznim obličjem, mnogo prijaznejšim in ljubkejšim, ko nam ga je kazala pokrajina krog Jeruzalema. Spodaj skoraj vse golo, polja ob Betlehemu lepo zelena, skrbno obdelana, ljubeče negovana: v Betlehemu prebivajo večinoma kristjani.

V mraku smo prispeli v mesto na gori. Okna hiš so bila že razsvetljena. Toliko da smo zavili v mestne ulice in so prebivalci zaslišali cingljanje kraguljčkov, so prihiteli iz hiš ter nam glasno in uslužno ponujali prenočišča v svojih domih. Bolestno se mi je zganilo v srcu: Nas neznane tučice, navadne ljudi, vabijo tako prijazno pod svojo streho. Ko sta pa pred devetnajstimi stoletji trkala tukaj najsvetejša vseh zemljanov, Jožef in Marija, in prosila skromnega prenočišča, so povsod pred njima vrata zapirali! Nikjer ni bilo prostora za nju in za Njega, ki je tisto noč „med svoje prišel, pa ga njegovi niso sprejeli.“

Vozniki so preprijazne meščane kriče odganjali ter jim pojasnjevali, da imamo prenočišča že pripravljena v frančiškanskem samostanu.

Tam so nas že pričakovali, sprejeli nas kar najprijazneje. Ko smo bili vsi zbrani, nas je predstojnik samostana povedel skozi veliko baziliko — staro cerkev — in skozi novo samostansko cerkev do stopnic pri votlini, ki je bil v njej rojen Gospod. Cerkvi sta bili že polni teme, le ob tabernaklju je sevala drobna luč — kakor odsevala lepega upanja; pred nami pa je trepetala v roki patrovi sveča ter nam kazala pot kakor nekoč zvezda trem modrim iz jutrove dežele.

Polagoma smo stopali dol po stopnicah, šestnajst jih menda je, in smo nenadoma vstopili kakor v slavo in bliščobo nebeško: votlina je vsa žarela, kakor žari menda vedno, v morju luči. Druga tik druge više s stropa srebrne svetilke ter s čudovito jasno, mirno svetlobo ožarjajo ta najsvetejši kraj na širnem svetu božjem. Toliko da smo vstopili na bela marmornata tla, smo popadali na kolena ter z globoko ginjenostjo in s kipečo hvaležnostjo poljubljali tla in v njih žarke velike srebrne zvezde, okoli katere se vije kakor venec zmage velik zlat latinski napis: „Tukaj je bil iz Device rojen Jezus Kristus.“

Ko smo opravili pobožnost, nas je predstojnik samostana povabil na večerjo. Po večerji smo šli na ravno streho velikega in visokega samostana.

Kakor nam je malo prej svetost in skrivnost votline srca do globin vzvalovila in nam izvabila iz oči solze sreče in hvaležnosti, tako nam je sedaj navdala dušo s čudovito mehko ubranostjo in s pobožno sladkostjo nebeško krasna, povsem mirna, brezglasna noč. Bilo je, kakor da ves svet spi, sladko in pokojno, kakor bi ga sam Bog zibal v svojem očetovskem naročju. Z višin, s povsem sinjega visoko se pnečega neba pa so sevale zlate zvezde tako čudežno jasno, blago in prijazno, kakor so svetile pač v tisti prvi sveti noči, ko je tukaj spodaj pod nami v bormem hlevu Devica svoje novorojeno Dete v plenice povila, ga na slamico v jaslice položila in ga polna neizrazljivega strmenja in polna najslajše materinske ljubezni kot svojega Boga molila. V tisti prečudoviti noči, v kateri je — kakor pravijo stare legende — prišel lačni in prezeblji šakal k ovcam in je mirno legel med nje in so ga ovce, site in tople, grele s svojimi telesi. V tisti skrivnostni noči, v kateri se je ropar prijateljsko pridružil samotnemu romarju in ga je spremljal, da mu ne bi na poti storil kdo zlega. V tisti edini noči, v kateri ni morje potopilo ne ene ladje, v kateri ogenj ni upepelil ne ene hiše. V tisti milosti prebogati noči, v kateri se je užaljeno nebo polno usmiljenja sklonilo k žalujoči zemlji in jo je v ljubezni poljubilo...

Po teh čudežnih potih bo romala, pri teh presladkih skrivnostih bo vsovala v sveti noči moja duša.

In vi? Pojdete z menoj vasovat? Pridite!

RAZNE VESTI

Grozna lakota na Kitajskem. O lakoti v pokrajini Santung, pravijo radiopostaje, da je vsled bolezní in onemoglosti umrlo že na tisoče in tisoče ljudi. Po cestah se vidijo cele trume izstradanega prebivalstva, ki si išče zaman potrebne hrane. Vsled neprestanih vojnih operacij je poljedelstvo popolnoma zaostalo in se je pridelalo letos komaj za 10 odstotkov normalne letine. Samo v Santungu je prizadetih na lakoti nad 9 milijonov ljudi. Ako ne pride pravočasno pomoč, se je bati, da pride do velikkanske katastrofe.

4. božja zapoved: Spoštuj očeta in mater! Spoštuj tudi jezik, ki si ga prejel od očeta in matere!

IZŠLA JE BLASNIKOVA VELIKA PRATIKA za prestopno leto 1928,

ki ima 366 dni.

„VELIKA PRATIKA“ je najstarejši slovenski kmetijski koledar, ki je bil že od naših pradedov najbolj upoštevan in je še danes najbolj obračun. — Letošnja obširna izdaja se odlikuje po bogati vsebini in slikah. „VELIKA PRATIKA“ je najboljši in najcenejši družinski koledar. — Dobi se v vseh trgovinah po Sloveniji in stane 5 D. Kjer bi jo ne bilo dobiti, naj se naroči po dopisnici pri

J. Blasnika naslednikov

tiskarna in litografski zavod, Ljubljana, Breg 12

111

Vabilo

na ganljivo versko igro

Junakinja presvetega Srca

ki jo uprizorijo šentlupski igralci na praznik sv. Štefana ob pol 3. popoldne v društveni dvorani v Dobrli vasi.

Pred igro bo kratkočasen in zelo podučljiv dogovor o socializmu.

Pridite v prav obilnem številu. Čisti dobiček se porabi v prid društvu v Št. Lipšu. 138

Vabilo.

Izobraževalno društvo „Kočna“ v Svečah priredi na

Silvestrov večer

ob pol 8. in v deljo, dne 8. januarja ob 3. uri popoldne na društvenem odru „pri Adamu“ v Svečah 5, dejansko veseloigro

Ne v loterijo

Sodeluje domači pevski zbor. Vse prijatelje poštene zabave prisrčno vabi

140

ODBOR.

Vabilo.

Izobraževalno društvo za Št. Janž in okolico uprizori na

Silvestrov večer

ob pol 8. in na novega leta dan ob 3. uri popoldne pri Tišlarju v Št. Janžu prekrasno igro

Naša kri

Začetek točno ob napovedani uri.

K obilni udeležbi vabi

139

ODBOR.

Vabilo.

Pevski odsek izobraževalnega društva v Št. Jakobu v Rožu priredi na

Silvestrov večer

dne 31. decembra 1927 v svoji društveni dvorani opero v treh dejanjih

Kovačev študent

Začetek ob 6. uri zvečer.

Po igri v Narodnem domu veselica, šaljiva pošta in več smešnih prizorov.

Vse prijatelje poštene zabave vabi

143

ODBOR.

Vabilo

na ljudsko igro

Krivoprisežnik

ki jo uprizori novo ustanovljena Požarna bramba za Bistrice in okolico, dne 26. t. m., t. j. na Štefanovo pri Šercerju v Šmihelu pri Pliberku.

Začetek ob 3. uri popoldne. Med odmori svira domači tamburaški zbor.

K obilni udeležbi vljudno vabi

141

ODBOR.

OPEKO,

zidno in strešno iz tovarne Sorgendorff, odda po tovarniški ceni v zameno za les ali poravnava z vožnjo lesa.

142

Pavel Miklin v Pliberku.

Inserirajte v Koroškem Slovencu!